

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 12Ca/16/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1117230728
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beata Bizoňová
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2019:1117230728.4

Rozhodnutie

Okresný súd Bratislava I v konaní pred samosudkyňou JUDr. Beatou Bizoňovou, v právnej veci žalobcu: LITA, autorská spoločnosť, Mozartova 9, Bratislava, IČO: 00 420 166, zastúpený advokátkou JUDr. Dagmar Kubovičovou, Nám. Biely kríž 3, Bratislava, proti žalovanému: OMNITRADE a.s., Miletičova 1, Bratislava, IČO:35724633, zastúpený PETKOV & Co s.r.o., advokátska kancelária, Šoltésovej 14, Bratislava, IČO: 50430742, o zaplatenie 1.664,- EUR s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Súd návrh žalovaného na prerušenie konania **z a m i e t a**.

Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi 1.664,- EUR, úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.664,- EUR od 15.12.2017 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Súd **p r i z n á v a** žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 19.12.2017 domáhal od žalovaného zaplatenia 1.664,- EUR a úroku z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.664,- EUR od 15.12.2017 do zaplatenia.

2. Žalobca podanú žalobu odôvodnil tak, že podanou žalobou sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia vzniknutého z dôvodu neoprávneného zásahu do autorských práv. Žalobca Oprávnením na výkon kolektívnej správy práv č.k. MK-1587/2016-232/10421 zo dňa 18.8.2016 vydaným Ministerstvom kultúry SR má postavenie organizácie kolektívnej správy, ktorá zastupuje nositeľov práv pri použití ich diel v zmysle § 144 ods. 1 Autorského zákonníka. Žalobca aj pred získaním tohto oprávnenia mal postavenie organizácie kolektívnej správy a to na základe Oprávnenia na výkon kolektívnej správy práv č. 2/2004 vydaného Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky dňa 11.5.2010 pod č.k. MK-663/2010-70/6165. V zmysle uvedených oprávnení žalobca vykonával a vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. V zmysle Oprávnenia z 18.8.2016 vykonáva kolektívnu správu v odbore použitie uvedených diel uvedením na verejnosti iným spôsobom verejného prenosu a v zmysle Oprávnenia z 11.5.2010 vykonával dobrovoľnú kolektívnu správu v odbore verejného prenosu uvedených diel predvedení akýmkoľvek technickými prostriedkami. Žalovaný je prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia S. A. na P. C. - M. F., ktoré je zaradené do kategórie hotel 3*. V roku 2016 žalovaný realizoval v ním prevádzkovanom ubytovacom zariadení verejný prenos prostredníctvom 64 kusov zvukovoobrazových zariadení umiestnených v izbách ubytovacieho zariadenia. Zo strany žalovaného tak došlo k zásahu do výhradných autorských práv neoprávneným vykonávaním verejného prenosu, keď žalovaný realizoval verejný prenos uvedenými technickými prostriedkami bez súhlasu autorov. Žalovaný ako prevádzkovateľ ubytovacieho zariadenia poskytuje zákazníkovi ubytovacie služby, kedy v izbách určených pre hostí poskytuje zákazníkovi v rámci vybavenia ubytovacích jednotiek

aj zvukovoobrazové zariadenie (TV). Verejné deklarovanie zvukovoobrazových zariadení v ubytovacom zariadení žalovaného znamená, že v izbách sú umiestnené zariadenia vybavené signálom tak, aby ubytovaní hostia tieto mohli používať na účely, na ktoré sú určené teda na sledovanie televíznych programov. V zmysle právnych predpisov, judikatúry, právnej teórie a praxe sa poskytnutie signálu prostredníctvom technických zariadení pre klientov ubytovacieho zariadenia považuje za verejný prenos diel čo znamená, že ak má žalovaný vo svojej prevádzke umiestnené zvukovoobrazové zariadenia vybavené príjmom, tak týmto samotným dochádza k verejnému prenosu. Žalobca poukázal v tejto súvislosti na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 7.12.2006 vo veci Sociedad General de Autores y Editores De Espana (SGAE) c/a Rafael Hoteles SA sp. zn. C-306/05, v ktorom okrem iného Súdny dvor EÚ uviedol, že poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia, predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos. V rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 12.3.2012 vo veci Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku sp. zn. C-162/10 Súdny dvor EÚ uviedol, že prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos. V uznesení Súdneho dvora EÚ C-136/09 z 18.3.2010 vo veci Organismos Sillogikis Diacheirisis Theatrikon kai Optikoakoustokon Ergon c/a Divani Akropolis Anonimi Xenocheaki kai Touristiki Etairai Súdny dvor EÚ uviedol, že prevádzkovateľ hotela tým, že umiestni do izieb svojho zariadenia televízory a napojí ich na centrálnu anténu, uskutočňuje na základe tejto samotnej skutočnosti verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti. Žalobca je organizáciou kolektívnej správy, ktorá je oprávnená uzatvárať rozšírené hromadné licenčné zmluvy o.i. aj na použitie diel "verejný prenos diela v prevádzkarni alebo inom priestore prostredníctvom technického zariadenia". Je teda nesporné, že bolo povinnosťou žalovaného disponovať pri použití žalobcom spravovaných diel (diel literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických, audiovizuálnych, fotografických, diel výtvarného umenia, architektonických diel a diel úžitkového umenia) verejným prenosom technickými prostriedkami súhlasom autorov, získaným rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou uzatvorenou so žalobcom. Žalobca vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. SOZA vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a nositeľov práv k hudobným dielam. SLOVGRAM vykonáva kolektívnu správu majetkových práv výkonných umelcov, výrobcov zvukových záznamov a výrobcov zvukovoobrazových záznamov a vysielateľov a iných nositeľov týchto práv. Žalovaný je členom Zväzu hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky, ktorý na svojej oficiálnej webovej stránke oznamoval, že pre rok 2016 uzatvoril so SOZA a SLOVGRAM kolektívne licenčné zmluvy podľa § 77 Autorského zákona. Žalobca sa tak dôvodne domnieva, že žalovaný získal súhlasy organizácii SOZA a SLOVGRAM na používanie diel verejným prenosom. Žalovaný však nezískal súhlas autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Je však notoriou, že súčasťou každého verejného prenosu nevyhnutne boli a museli byť diela literárne, dramatické, hudobnodramatické, choreografické, audiovizuálne, fotografické, výtvarného umenia, architektonické a úžitkového umenia t.j. diela režisérov, prekladateľov, autorov úpravy dialógov, scenáristov, výtvarníkov, (najmä pri animovaných dielach), choreografov, autorov literárnych predlôh atď. Žalobca v rámci svojej činnosti zastupuje nielen slovenských autorov, ale na základe recipročných zmlúv so zahraničnými organizáciami kolektívnej správy a na základe osobitných poverení zastupuje aj zahraničných autorov z celého sveta. Žalobca na svojej www stránke uverejňuje zoznamy nositeľov práv, ktorých na zmluvnom základe zastupuje. V roku 2016 zastupoval žalobca na základe zmlúv o zastupovaní 3.370 slovenských nositeľov práv, zoznam ktorých pripojil na CD nosiči a uviedol, že so všetkými nositeľmi práv uzatvára rovnaké typizované zmluvy o zastupovaní, ktoré sú na www stránke žalobcu dostupné. Žalobca v zmysle § 79 Autorského zákona udeľuje súhlas na používanie všetkých diel verejným prenosom technickými prostriedkami aj za tých autorov a nositeľov práv, ktorých nezastupuje na základe osobitnej zmluvy o zastupovaní. Je teda nesporné, že žalovaný bol povinný mať uzatvorenú rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu so žalobcom na používanie predmetov ochrany verejným prenosom technickými prostriedkami, ktorú neuzatvoril. Žalovaný teda nezískal súhlas autorov diel literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických, audiovizuálnych, fotografických, výtvarných, architektonických a diel úžitkového umenia a napriek tomu s týmito dielami nakladal formou verejného prenosu technickými prostriedkami a dopúšťal sa neoprávneného používania autorských diel a tým zasahoval do práv autorov bez súhlasu

autorov alebo nositeľov práv resp. žalobcu ako ich zástupcu. S touto skutočnosťou je priamo spojená povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie podľa § 58 ods. 1 písmeno i), § 63 ods. 2 písmeno d) zákona č. 185/2015 Z.z. autorského zákona a § 458a a § 442 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Pre vznik nároku organizácie kolektívnej správy na vydanie bezdôvodného obohatenia je potrebné preukázať povinnosť používateľa mať uzatvorenú rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu. Vykonanie dokazovania preukázaním použitia jednotlivých konkrétnych predmetov ochrany, ktoré boli súčasťou vysielaní v roku 2016 je nereálne a objektívne nemožné. Práve v súvislosti s cieľom zabezpečenie ochrany práv autorov bol zavedený inštitút kolektívnej správy, rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy a osobitná právna úprava nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a právna úprava výšky bezdôvodného obohatenia v prípade neoprávnených zásahov do autorských práv. Zo strany žalovaného došlo k zásahu do výhradných autorských práv a to neoprávneným vykonávaním verejného prenosu prostredníctvom technických zariadení, keď žalovaný realizoval verejný prenos bez súhlasu autorov. Žalobca poukázal na znenie Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti. Predmetom žaloby je vydanie bezdôvodného obohatenia, kedy jeho výška sa odvíja od zvyčajnej odmeny, preto má súd skúmať za akú odmenu zvyčajne v čase kedy došlo zo strany žalovaného k neoprávnenému zásahu do žalobcom kolektívne spravovaných práv, žalobca poskytoval licencie iným používateľom. Žalobca v roku 2016 uzatvoril celkovo 300 rozšírených hromadných licenčných zmlúv, kedy odmena bola dohodnutá podľa Sadzobníka žalobcu, čo ju robí odmenou zvyčajnou. Nerešpektovanie takejto dohodnutej odmeny by znamenalo poskytnutie neoprávnenej výhody pre porušovateľov autorských práv oproti takým používateľom, ktorí si plnia povinnosti. Na CD nosiči založil do spisu všetky rozšírené hromadné licenčné zmluvy, ktoré uzatvoril v roku 2016, z ktorých je nesporné, žalobca uzatváral v roku 2016 s používateľmi rozšírené hromadné licenčné zmluvy, v ktorých bola licenčná odmena dohodnutá podľa Sadzobníka autorských odmien za použitie literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických a audiovizuálnych diel účinného od 1.1.2015. Zvyčajná odmena, ktorá prislúcha autorom a nositeľom predstavuje minimálnu výšku bezdôvodného obohatenia. Žalobca pri určení výšky zvyčajnej odmeny vychádzal zo svojho Sadzobníka a z počtu technických zariadení podľa údajov samotného žalovaného zverejnených na jeho www stránke. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za neoprávnené použitie diel za obdobie od 1.1.2016 do 31.12.2016 je vo výške 1.664,- EUR, keď podľa Sadzobníka licenčných odmien za 1 rok je za zvukovoobrazové zariadenie v izbe v hotely 3* suma 26,- EUR a teda pri počte izieb 64 zvyčajná licenčná odmena predstavuje sumu 1.664,- EUR. Žalobca pred podaním žaloby žalovaného vyzýval k uzatvoreniu rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy, ponúkal možnosť uzatvoriť dohodu o urovaní a vyzýval ho na vydanie bezdôvodného obohatenia, ale žalovaný žalobcovi bezdôvodné obohatenie dobrovoľne nevydal. Žalobca tiež uviedol, že za rok 2016 žalobca uzatvoril 187 dohôd o urovaní s neoprávnenými používateľmi, ktorí dobrovoľne vydali bezdôvodné obohatenie vo výške licenčnej odmeny stanovenej podľa Sadzobníka žalobcu.

3. Žalobca na preukázanie svojich tvrdení navrhol tieto listinné dôkazy: oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv č.k. 1587/2016 - 232/10421 zo dňa 18.8.2016, oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv č. 2/2004 zo dňa 11.5.2010, informácie z www stránky žalovaného, výzvu generálneho sekretariátu KES z 18.10.2005, zoznam nositeľov práv v SR zastupovaných žalobcom na CD nosiči, zoznam zahraničných organizácií na CD nosiči, zmluvy o zastupovaní nositeľov na CD nosiči, recipročnú zmluvu so zahraničným partnerom na CD nosiči, zoznam vysielaných diel na CD nosiči, RHLZ na CD nosiči, sadzobník žalobcu na CD nosiči, výzvu k vydaniu bezdôvodného obohatenia zo dňa 1.12.2017.

4. Platobným rozkazom č.k. 12Ca/16/2017- 25 zo dňa 27.3.2018, súd uložil žalovanému povinnosť v lehote 15 dní od doručenia platobného rozkazu zaplatiť žalobcovi sumu 1.664,- EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.664,- EUR od 15.12.2017 do zaplataenia a trovy konania 99,50 EUR za zaplataený súdny poplatok a trovy právneho zastúpenia vo výške 216,41 EUR k rukám JUDr. Dagmar Kubovičovej, alebo podať v uvedenej lehote odpor.

5. Žalovaný podal voči vydanému platobnému rozkazu včas odpor, preto ho súd uznesením č.k. 12Ca/16/2017 - 192 zo dňa 24.5.2018, v zmysle § 267 ods. 3 CSP, zrušil.

6. Žalovaný v odpore podanom proti platobnému rozkazu č.k. 12Ca/16/2017- 25 zo dňa 27.3.2018 žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Žalobcom uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia považoval za nedostatočne tvrdený a nepreukázaný a to vo vzťahu k aktívnej vecnej legitimácii žalobcu, k údajnej existencii verejného prenosu predstavujúceho neoprávnené použitie tých predmetov ochrany,

ktoré údajne žalobca spravuje, k subjektom, ktoré žalobca údajne zastupuje a na úkor ktorých sa mal žalovaný dopustiť neoprávneného zásahu do majetkových práv, k predmetom ochrany, ktorých správu práv k týmto predmetom prislúchajúcich údajne vykonáva žalobca a k existencii kontraktáčnej povinnosti žalovaného, keďže žalobca riadne netvrdil a nepreukázal, v prospech ktorého nositeľa práv a vo vzťahu ku ktorým predmetom mal uzatvoriť licenčnú zmluvu práve so žalobcom. Žalobcom uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia považoval za dôsledok i prejav reprobovaného zneužitia práva v postavení monopolu zneužívajúc svoje dominantné postavenie na trhu, ktoré je súčasne aj výkonom práva ktorý je v rozpore s dobrými mravmi a tiež v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku i nekalosúťažným konaním a z toho dôvodu nepožíva za žiadnych okolností právnu ochranu. Z opatrnosti poprel všetky skutkové tvrdenia žalobcu uvedené v žalobe. Namietal aktívnu legitímáciu žalobcu, nepreukázanie existencie verejného prenosu a nepreukázanie neoprávneného použitia predmetov ochrany zo strany žalovaného a obvyklú licenčnú odmenu. K nepreukázaniu aktívnej vecnej legitímácie žalobcu uviedol, že popiera tvrdenia žalobcu ohľadne ním uvádzaných skutočností vo veci preukázania aktívnej legitímácie žalobcu. Poukázal na čl. 2 písmeno a) a čl. 3 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti a ustanovenie § 79 ods. 1, 2 Autorského zákona a tvrdil, že ustanovenie § 79 ods. 1 písmeno b) a § 79 ods. 2 Autorského zákona sú v rozpore s obsahom a účelom smernice 2001/29/EHS. Otázkou posúdenia obdobnej právnej úpravy z hľadiska európskeho práva sa už zaoberal aj Súdny dvor EÚ vo veci C-301/15 Soulier a Doke a konštatoval rozpor so smernicou, ktorá bráni tomu, aby vnútroštátna právna úprava zverila autorizovanej organizácii pre výber a prerozdelenie poplatkov výkon práva udeliť súhlas na rozmnožovanie a verejný prenos v digitálnej podobe obchodne nedostupných kníh a zdôraznil, že ochranu, ktorú priznáva smernica 2001/29/EHS treba vykladať extenzívne a že sa neobmedzuje len na priznanie práv, ale zahŕňa aj výkon uvedených práv. Vzhľadom na preventívnu povahu dotknutých práv sa vyžaduje predchádzajúci súhlas autora. Nepostačuje a je v rozpore s právom EÚ, ak vnútroštátna právna úprava nositeľom práv alebo právnym nástupcom umožňuje iba podať námietky proti výkonu tohto práva. Podľa žalovaného teda na úrovni Európskej únie už bolo rozhodnuté (rozsudkom C-301/15), že právna úprava, akou je úprava rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy podľa § 79 ods. 1 písmeno b) Autorského zákona v spojení s § 79 ods. 2 Autorského zákona je v rozpore s právom EÚ. Žalovaný ďalej uviedol, že žalobca ako organizácia kolektívnej správy v zmysle Autorského zákona zastupuje nositeľov práv podľa § 144 ods. 3 Autorského zákona vo vlastnom mene a na účet nositeľov práv. Žalobca je oprávnený konať a teda aj uplatňovať právne nároky len a výlučne v prospech tých nositeľov práv, ktorých na základe písomnej dohody zastupuje a iba v rozsahu, ktorý z dohody vyplýva. Žalobca predložením oprávnení Ministerstva Kultúry SR preukázal, že je organizáciou kolektívnej správy, ktorá je oprávnená vykonávať správu práv v oprávneniach vymedzenom okruhu odborov kolektívnej správy. To však postačuje výlučne na preukázanie toho, že žalobca je oprávnený v súdnych konaniach konať vo vlastnom mene. Aby žalobca preukázal aktívnu legitímáciu v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia musí účinne tvrdiť a relevantnými dôkazmi preukázať to, ktorých nositeľov majetkových práv zastupuje, vo vzťahu ku ktorým predmetom ochrany a tiež musí preukázať, že sú to práve tie predmety ochrany, ktoré žalovaný v žalovanom období neoprávnenne použil. Žalobca si povinnosť koho (ktorých nositeľov práv) a v akom rozsahu zastupuje a vo vzťahu, ku ktorým predmetom ochrany zastupuje nesplnil. Žalobca sa obmedzil na generické, neurčité a procesne neúčinné skutkové tvrdenia keď uviedol výlučne počet 3.370 údajne slovenských nositeľov práv bez bližšej špecifikácie, poukázal na zoznam organizácii kolektívnej správy s ktorými má údajne uzavreté recipročné zmluvy a predložil formulárové zmluvy z ktorých však nevyplýva špecifikácia predmetov ochrany, ktoré mali dať títo údajní nositelia majetkových práv žalobcovi do správy. Zo žalobcom predloženej recipročnej zmluvy so zahraničnou organizáciou kolektívnej správy nevyplýva ani špecifikácia nositeľov majetkových práv a ani špecifikácia predmetov ochrany, ktoré na základe uvedenej zmluvy mali dať v zmluve neuvedení nositelia majetkových práv žalobcovi prostredníctvom zahraničnej organizácie kolektívnej správy do správa. Menný zoznam údajných slovenských nositeľov majetkových práv nie je dôkazom spôsobilým akýmkoľvek spôsobom preukázať aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v spore. Tú možno preukázať výlučne písomnou dohodou s nositeľom práv, pričom z jej obsahu musí byť zrejmá konkretizácia predmetov ochrany daných do správy v spojení s preukázaním tej skutočnosti, že práve tieto predmety ochrany boli žalovaným neoprávnenne použité. Menný zoznam nepreukazuje, že by mal žalobca s ktorýmkoľvek z nich uzatvorenú dohodu o zastupovaní, rovnako z neho nevyplýva špecifikácia predmetov ochrany daných do správa a teda nie je možné účinne overiť, či došlo zo stany žalovaného v žalovanom období k neoprávnenému použitiu práve tých predmetov ochrany, ktorých výkon prislúcha práve v mennom zozname uvedených subjektov. Podobne je to aj v prípade zoznamu zahraničných partnerských organizácií. Rovnako ako

v prípade nositeľov práv, neuniesol žalobca bremeno tvrdenia ani dôkazné bremeno vo vzťahu k špecifikácii predmetov ochrany, ktoré údajne spravuje a ktoré mali byť zo strany žalovaného údajne použité v roku 2016. Zo štatistiky žalobcom vybratých slovenských televíznych staníc vyplýva len, že nejaké audiovizuálne dielo bolo v určitom čase vysielané, ale nie je možné z nej zistiť kto má byť nositeľom majetkových práv ku konkrétnemu predmetu ochrany a nie je možné z nej ani identifikovať, či ide o takého nositeľa práv, ktorý so žalobcom uzatvoril dohodu o správe práv. Ak žalobca tvrdí, že žalovaný používa predmet ochrany, ku ktorým sú nositeľmi práv práve subjekty, ktoré žalobca zastupuje pri výkone správy a súčasne túto správu vykonáva práve ku konkrétnym predmetom ochrany, ktoré mu tieto nositelia práv do správy zverili, musí svoje oprávnenie v tomto konaní preukázať a až následne môže preukazovať, či vôbec k použitiu tých ktorých predmetov ochrany v rozhodnom období došlo. Nemožno po každom reštauračnom či ubytovacom zariadení paušálne požadovať, aby platilo bezdôvodné obohatenie za použitie nevedno čoho práve žalobcovi len preto, že je registrovanou organizáciou kolektívnej správy a to bez znalosti nositeľov majetkových práv a rozsahu ich diel. V prejednávanej veci žalobca žiada vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu použitia audiovizuálnych diel zaradených do vysielania, pričom však v takýchto prípadoch nevykonávajú majetkové práva k audiovizuálnemu dielu samotní autori ako osoby, ktoré dielo vytvorili (pôvodcovia diela), ale naopak vykonávajú ich producenti, ktorým autori nimi vytvorené čiastkové diela dodali do audiovizuálneho diela ako celku na základe medzi nimi uzatvorených zmlúv a za ktoré im bola producentmi riadne vyplatená odmena na základe výhradných licenčných zmlúv. Výkon majetkových práv súvisiacich s dielom v oblasti audiovizie prislúcha iným osobám odlišným od autorov. Z uvedeného teda vyplýva, že objektívne nemôže dôjsť k porušeniu práv autorov vykonaním verejného prenosu audiovizuálneho diela, keďže títo v požadovanom rozsahu nie sú nositeľmi dotknutých majetkových práv hoci naďalej zostávajú autormi svojich čiastkových diel. Tak sa podľa názoru žalovaného deje to, že autori dostávajú za to isté zaplatené dvakrát. Ak by bolo možné ustáliť, že žalovaný mal voči žalobcovi kontraktnú povinnosť a zároveň, že má povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie, žalobca by mal súdu poskytnúť účinné procesné tvrdenia. Žalobca však tak neurobil a to z dôvodu, že žalobca v oblasti audiovizie nezastupuje žiadneho oprávneného nositeľa majetkových práv a požaduje vydanie bezdôvodného obohatenia za niekoho kto mu na to nedal mandát. Žalovaný za účelom preukázania uvedenej skutočnosti náhodne vybral zo štatistiky vysielania niekoľko predmetov ochrany vo vzťahu, ku ktorým chce preukázať, že žalobca oprávneného nositeľa majetkových práv k týmto predmetom ochrany nezastupuje a poukázal na niektoré vysielanie ním uvedených filmov, či časti seriálov v programe RTVS a predložil v tejto súvislosti Zmluvu o vytvorení audiovizuálneho diela a o udelení licencie na jeho použitie a mal za to, že z uvedeného vyplynulo, že autori sa síce autorsky podieľali na výrobe audiovizuálneho diela, ale zároveň tí istí autori udelili RTVS ako výrobcovi zvukovo-obrazového záznamu súhlas, aby RTVS ich dielo použila dohodnutým spôsobom.

K nepreukázaniu existencie verejného prenosu a k nepreukázaniu neoprávneného použitia predmetov ochrany zo strany žalovaného žalovaný uviedol, že nepopiera práva autorov požadovať súhlas za každé použitie diela a na poskytnutie odmeny za takéto použitie. V tomto konaní je predmetom uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia za údajné neoprávnené použitie nevedno akých diel. Ak aj žalovaný vykonával verejný prenos prostredníctvom technického zariadenia, nie je možné tvrdiť, že vykonával verejný prenos práve tých diel, ktoré spravuje žalobca a že žalovaný tým neoprávnené zasiahol do práv tých nositeľov práv, ktorých zastupuje žalobca. V sporoch o vydanie bezdôvodného obohatenia sa predpokladá preukázanie reálneho použitia predmetov ochrany, ktoré na základe dohody s nositeľom práv spravuje práve žalobca. Ohľadne žalobcom uvedenému rozsudok SGAE v. Rafael Hoteles SA žalovaný uviedol, že rozsudok nerieši vzťahy bezdôvodného obohatenia, ktoré mali vzniknúť v súvislosti s neoprávneným verejným prenosom predmetov ochrany. Rozhodnutie sa týka výlučne právnej povahy používania TV prijímačov vrátane sprostredkovania TV signálu do týchto TV prevádzkovateľom ubytovacích zariadení a súčasne dáva odpoveď na otázku, či je potrebné uzavretie licenčnej zmluvy v prípade, ak takto dochádza k šíreniu chránených predmetov ochrany. Podľa žalovaného žalobca zamieňa a spája existenciu dvoch odlišných právnych vzťahov a to licenčného vzťahu a vzťahu bezdôvodného obohatenia. Pre preukázanie predpokladov vzniku bezdôvodného obohatenia nepostačuje, že v hotelovom zariadení je TV prijímač a že hotel súčasne poskytuje do tohto TV prijímača nejaký signál, ktorým sa šíri/nešíri nejaká programová štruktúra. Je nutné preukázať, že bol vykonávaný verejný prenos práve tých predmetov ochrany zaradených do programovej štruktúry, ku ktorým nepochybne (na základe dohody a v rozsahu dohodnutom s nositeľmi práv) vykonáva správu práve žalobca. Žalobca tieto skutočnosti nepreukázal.

K obvyklej licenčnej povinnosti žalovaný uviedol, že žalobca je podnikateľom, ktorý má na trhu tzv. licenčných služieb dominantné postavenie. Od 1.1.2015 žalobca začal uplatňovať voči používateľom

sadzobník licenčných odmien, ktoré sú neprimerane vysoké a sú jedny z najvyšších v Európe. V roku 2015 a začiatkom roku 2016 prebiehali medzi žalobcom a Zväzom hotelov a reštaurácií SR, ktorého je žalovaný členom, rokovania. Podstatou legitímnych očakávaní Zväzu hotelov a reštaurácií SR bolo okrem iného aj vysvetlenie ekonomickej dôvodnosti vyšších licenčných odmien ako v iných štátoch EÚ či Európy. Žalobca neposkytol žiadne informácie týkajúce sa rozhodných skutočností pre posúdenie či licenčné odmeny uplatňované podľa neho jednostranne určeného sadzobníka spĺňajú kritéria primeranosti. Žalobca pri určení výšky žalobou uplatneného bezdôvodného obohatenia vychádza zo svojho jednostranného sadzobníka odmien uplatňovaného v roku 2016 a takto určenú výšku odmien prezentuje ako obvyklú licenčnú odmenu pri obdobných zmluvných podmienkach s odôvodnením že v roku 2016 uzavrel hromadné licenčné zmluvy na identický obsah, rozsah a spôsob použitia audiovizuálnych diel a tiež mimosúdne dohody. Neexistujú však žiadne iné zmluvy, z ktorých by sa obvyklá odmena uplatňovaná v SR dala zistiť. Pokiaľ ide o sadzby uplatňované organizáciami kolektívnej správy zastupujúcich autorov je priemerná výška licenčných odmien v porovnaní s krajinami Európy takmer 5 násobne viac, čo vyplýva z výsledkov komparatívnej Analýzy KPMG.

Zároveň navrhol konanie prerušiť v zmysle § 162 ods. 1 písm. a) CSP do času, kým na základe písomného oznámenia súdu podľa § 158 CSP v spojení s § 25 ods. 2 ZOHS Protimonopolný úrad SR právoplatne nevyrieši otázku, či konanie žalobcu je alebo nie je zakázaným zneužitím dominantného postavenia na trhu.

7. Podaním doručeným súdu dňa 22.6.2018 žalobca nad rámec potrebného dokazovania predložil súdu k už predloženým zoznamom použitých audiovizuálnych diel v roku 2016 aj štatistiku v zmysle ktorej vyplatil za použitie predmetov ochrany verejným prenosom technickými zariadeniami nositeľom práv licenčné odmeny vybraté podľa rozšírených hromadných licenčných zmlúv za 147.536 požití diel. Z predmetnej štatistiky tak vyplýva, že žalobca za použitie predmetov ochrany verejným prenosom v roku 2016 uskutočňoval platby nositeľom práv, ktorí sú v tejto štatistike uvedení a to za diela, ktoré boli predmetom televízneho vysielania (a teda následného verejného prenosu zo strany žalovaného) a ku ktorým vykonáva žalobca správu, a to buď na základe zmlúv o zastupovaní uzatvorených s jednotlivými nositeľmi práv, alebo na základe recipročných zmlúv uzatvorených so zahraničnými organizáciami kolektívnej správy, alebo priamo na základe právnej úpravy rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy obsahnutej v autorskom zákone. Príkladmo na objasnenie predložil aj čiastkové štatistiky vybraných konkrétnych autorov, ktorým vyplácal za konkrétne použité diela (ku ktorým vykonáva správu) odmeny za ich použitie formou ďalšieho verejného prenosu.

8. Žalobca sa k odporu žalovaného vyjadril písomným podaním zo dňa 31.7.2018, doručeným súdu dňa 31.7.2018. Uviedol, že s dôvodmi uvedenými v odpore žalovaného sa nestotožňuje. K rozporu inštitútu rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy vzťahujúcej sa na spôsob použitia predmetu ochrany formou verejného prenosu uviedol, že keď žalovaný konštatuje, že právna úprava rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy obsahnutej v právnom poriadku SR je v rozpore s právnym poriadkom Európskej únie, konkrétne so Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES, konkrétne jej článku 2 písm. a) a článkom 3 ods. 1, je jeho výklad účelovým výkladom, ktorý je v priamom rozpore so samotným znením danej smernice a so zásadami, na ktorých je autorskoprávna ochrana v EÚ stavaná. Zmyslom a účelom inštitútu rozšírených licenčných zmlúv je reagovať na obdobné spôsoby používania diel, ako je predmetom tohto konania, kedy ide o masové použitie diel, pri ktorom je individuálny výkon práv jednotlivými nositeľmi práv prakticky nemožný, je formou výkonu práv autorov a spôsobom jeho zabezpečenia, teda jeho cieľom a účelom je ochrániť právo autora a zabezpečiť, aby za každé použitie diela získal jemu patriacu odmenu. Inštitút rozšírených licenčných zmlúv je dôležitým právnym nástrojom aj pre samotných používateľov tým, že im poskytuje možnosť získať oprávnenie na takéto masové použitie diel. Na existenciu inštitútu rozšírených licenčných zmlúv pamätal aj normotvorca v smernici citovanej žalovaným, kedy v úvodných ustanoveniach v bode 18 uviedol, že " Táto smernica platí bez toho, aby boli dotknuté tie ustanovenia v členských štátoch, ktoré sa týkajú spravovania práv, ako sú rozšírené licencie ochranných spoločností." Je teda zrejmé, že samotný obsah a znenie smernice uvádza, že jej ustanoveniami nie je dotknutá platnosť právnych úprav členských štátov, ktoré ustanovujú inštitúty rozšírených licenčných zmlúv, ktoré v členských štátoch poskytujú organizácie kolektívnej správy.

K časti odporu o nemožnosti účinne tvrdiť a preukazovať aktívnu vecnú legitímáciu v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia oprávnením na výkon kolektívnej správy práv poukázal na § 164 ods. 1, ods. 5, § 79 ods. 2, 3 autorského zákona a uviedol, že z tejto právnej úpravy vyplýva, že organizácia kolektívnej správy vykonáva správu majetkových práv za nositeľov práv, ktorých zastupuje na zmluvnom

základe v písomne dohodnutom rozsahu predmetov ochrany, kedy nositeľ práv je oprávnený vylúčiť kolektívnu správu majetkových práv k niektorým alebo všetkým predmetom ochrany, pokiaľ tak neurobí má sa za to, že k vylúčeniu kolektívnej správy práv nedošlo a nositeľ práv je stále zastupovaný organizáciou kolektívnej správy. Organizácia kolektívnej správy v rámci výkonu kolektívnej správy je oprávnená a aj povinná pri porušení majetkových nositeľa práva domáhať sa nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Rovnaký režim ochrany práv sa vzťahuje aj na tých nositeľov práv, ktorých organizácia kolektívnej správy nezastupuje na zmluvnom základe, pokiaľ sa jedná o spôsob použitia predmetov ochrany, na ktoré sa udeľuje licencia rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou. K tvrdeniu žalovaného, že žalobca môže preukázať aktívnu legitímáciu iba tak, že preukáže konkrétnymi o zastupovaní či vôbec, v akom rozsahu a pre ktoré konkrétne predmety ochrany vykonáva kolektívnu správu majetkových práv jednotlivých nositeľov práv a zároveň preukáže, že sa jedná o také konkrétne predmety ochrany, ktoré žalovaný v žalovanom období naozaj neoprávnene použil, uviedol, že tieto tvrdenia sú v rozpore s princípmi, na ktorých je založený autorský zákon, je ignoranciou inštitútu kolektívnej správy a rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy a hromadnej licenčnej zmluvy. Systém kolektívnej správy, inštitút hromadnej licenčnej zmluvy a rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy bol založený práve preto aby nedochádzalo k neoprávneným zásahom do práv autorov a iných nositeľov práv, pre ktorých je najmä pri hromadnom používaní predmetov ochrany takmer nemožné alebo veľmi obtiažne zisťovať a kontrolovať používanie predmetov ochrany a individuálne si uplatňovať svoje práva a na druhej strane pre používateľov je obtiažne, resp. takmer nemožné získavať individuálne súhlasy nositeľov práv. Požiadavka žalovaného na predloženie zoznamov tisícov nositeľov práv, tisícok zmlúv, zoznamov státisícov predmetov ochrany je v rozpore s princípom kolektívnej správy a v kontexte platnej právnej úpravy nelegitímna a šikanózna. Je notoricky známou skutočnosťou, že súčasťou každého verejného prenosu v roku 2016 nevyhnutne boli a museli byť diela literárne, dramatické, hudobnodramatické, choreografické, audiovizuálne, fotografické, výtvarného umenia, architektonické a úžitkového umenia. Je tiež nesporné, že diela okruhu autorov zastupovaných žalobcom tvoria výraznú väčšinu tvorivej, autorsko - právne relevantnej zložky televízneho vysielania, keď ide najmä o diela autorov audiovizuálnych diel, ktorými sú medzi iným aj režisér, scenárista, ale aj autorov literárnych diel-predlôh, prekladu a úpravy dialógov zahraničných audiovizuálnych diel, autorov výtvarných diel, napr. animovaných filmov atď. Napriek tejto notoriete založil do spisu prehľad takých druhov predmetov ochrany, ku ktorým vykonáva v zmysle oprávnenia ministerstva kultúry SR a správu o ich použití v roku 2016, ako aj štatistiku v zmysle ktorej vyplatil za požitie predmetov ochrany verejným prenosom technickými zariadeniami nositeľom práv licenčné odmeny vybrané podľa rozšírených hromadných licenčných zmlúv za 147.536 použitých diel. Mal za to, že uvedeným spôsobom preukázal v konaní svoju aktívnu vecnú legitímáciu v zmysle ustálenej judikatúry.

K časti odporu o nepreukázaní existencie verejného prenosu a neoprávneného použitia predmetov ochrany zo strany žalovaného žalobca uviedol, že žalovaný nepopiera práva autorov požadovať súhlas na každé použitie ich diela i na poskytnutie odmeny pre každé takéto použitie. Žalovaný prostredníctvom Zväzu hotelov a reštaurácií SR uzatvoril zmluvy so SLOVGRAM a SOZA, na základe ktorých získal súhlasy na používanie nimi kolektívne spravovaných predmetov ochrany verejným prenosom technickými zariadeniami. Od SOZA získal súhlas autorov a iných nositeľov práv k hudobným dielam a od SLOVGRAM získal súhlas výkonných umelcov, výrobcov zvukových záznamov a výrobcov zvukovoobrazových záznamov a vysielateľov a iných nositeľov týchto práv. Súčasťou každého verejného prenosu nevyhnutne boli a museli byť aj diela literárne, dramatické, hudobnodramatické, choreografické, audiovizuálne, fotografické, výtvarného umenia, architektonické a úžitkového umenia t.j. diela režisérov, scenáristov, výtvarníkov, choreografov, autorov literárnych predlôh, prekladateľov, autorov úprav dialógov atď., bez ktorých by ani k vysielaniu a následnému verejnemu prenosu technickými zariadeniami ani nemohlo dôjsť. Vo vzťahu k tvrdeniu žalovaného, že žalobca nepreukázal, že žalovaný mal skutočne vo svojom ubytovacom zariadení čo i len jeden TV prijímač a že prijímal televízny signál, uviedol, že sám žalovaný verejným vyhlásením prehlásil, že v roku 2016 prevádzkoval ubytovacie zariadenie Hotel Avance a verejne vyhlásil, že každá z izieb v danom zariadení je vybavená LCD TV a satelitnou televíziou. Verejné vyhlásenie bolo adresované klientom ubytovacieho zariadenia, teda spotrebiteľom a v prípade nepravdivosti takéhoto vyhlásenia by išlo o klamlivú obchodnú praktiku a klamlivú reklamu. Verejné vyhlásenia žalovaného sú pre neho záväzné a žalovaný mal povinnosť poskytnúť klientom svojho zariadenia izby s televízorom, ktorý bol riadne vybavený signálom a spôsobilý na také použitie, na ktorý je určený. Žalovaný mal nepochybne kontraktnú povinnosť a bol povinný uzavrieť so žalobcom zmluvu na používanie predmetov ochrany verejným prenosom technickými zariadeniami a keďže si túto povinnosť nesplnil, má povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie vo výške

zvyčajnej odmeny za akú boli poskytované licencie iným používateľom na daný spôsob a rozsah používania predmetov ochrany.

K časti odporu "obvyklej odmeny" žalobca uviedol, že predmetom konania je vydanie bezdôvodného obohatenia, kedy jeho výška sa odvíja od zvyčajnej odmeny, preto súd má skúmať za akú odmenu zvyčajne v čase, keď došlo zo strany žalovaného k neoprávnenému zásahu do žalobcom kolektívne spravovaných práv, žalobca poskytoval licencie iným používateľom. Zvyčajná odmena je taká odmena, za akú v rozhodnom období skutočne boli poskytnuté licencie iným používateľom a za akú používatelia licenciu získali. Žalobca uzatvoril 300 rozšírených hromadných licenčných zmlúv, kedy pri všetkých zmluvách bola odmena dohodnutá podľa sadzovníka žalobcu, čo ju robí odmenou zvyčajnou.

9. Podaním doručeným súdu dňa 3.10.2018 žalobca predložil súdu k príkaznú zmluvu s prílohou, uzatvorenú medzi žalovaným a Zväzom hotelov a reštaurácií SR, z ktorej vyplýva, že žalovaný vo svojej prevádzke v roku 2015 vykonával verejný prenos prostredníctvom technických zariadení umiestnených v nim prevádzkovanom ubytovacom zariadení, poveril ZHR SR na vysporiadanie práv a povinností vyplývajúcich žalovanému z toho, že vykonáva verejný prenos diel požívajúcich autorskoprávnu ochranu, pričom v prílohe danej zmluvy žalovaný uviedol počet technických zariadení, prostredníctvom ktorých verejný prenos vykonáva. Uvedená príkazná zmluva je planá dodnes.

10. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu v zmysle uznesenia súdu č.k. 12Ca /16/2017-390 zo dňa 18.10.2018 nevyjadril, hoci uznesenie riadne prevzal.

11. Súd vo veci vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi: oprávnením na výkon kolektívnej správy práv č.k. 1587/2016 - 232/10421 zo dňa 18.8.2016, oprávnením na výkon kolektívnej správy práv č. 2/2004 zo dňa 11.5.2010, informáciou z www stránky žalovaného, výzvou generálneho sekretariátu KES z 18.10.2005, zoznamom nositeľov práv v SR zastupovaných žalobcom na CD nosiči, zoznamom zahraničných organizácií na CD nosiči, zmluvami o zastupovaní nositeľov na CD nosiči, recipročnou zmluvou so zahraničným partnerom na CD nosiči, zoznamom vysielaných diel na CD nosiči, RHLZ na CD nosiči, sadzovníkom žalobcu na CD nosiči, výzvou k vydaniu bezdôvodného obohatenie zo dňa 1.12.2017, zmluvami o vytvorení audiovizuálneho diela a o udelení licencie na jeho použitie uzatvorené podľa zákona č. 618/2003 Z.z. medzi Rozhlas a televízia Slovenska a jednotlivými vybratými autormi vo veci autorskej účasti na vytvorení toho ktorého audiovizuálneho diela, analýzou licenčných platieb hotelových a reštauračných zariadení kolektívnym správcom vo vybratých krajinách Európy - september 2016, printscreenom zo stránky www.dabingforum.sk - filmy Hry o život, Jednotka príliš rýchleho nasadenia, Walker -texaský ranger, Willow, listom predsedu Protimonopolného úradu SR ministromi kultúry SR zo dňa 14.7.2015, printscreenom zo stránky www.joj.sk - seriál Naši, vyjadrením žalovaného zo dňa 24.2.2016 k záverom rokovania zo dňa 13.1.2016, odpoveďou žalobcu zo dňa 9.3.2016, štatistikou vyplácania licenčných odmien r. 2016 na CD, čiastkovými štatistikami vyplácania odmien vybraným nositeľom práv na CD, rozsudkami súdov v skutkovo a právne obdobných veciach na CD, mailovou komunikáciou medzi žalobcom a Zväzom hotelov a reštaurácií SR, listom Zväzu hotelov a reštaurácií SR zo dňa 10.7.2015, stručným prehľadom pre členov zväzu o povinnostiach a poplatkoch organizáciám kolektívnej správy, informáciami Zväzu hotelov a reštaurácií SR k povinnostiam vyplývajúcim z autorského zákona vo vzťahu k LITA-autorká spoločnosť, žiadosťou o poskytnutie informácií a dokladov na účely výkonu dohľadu nad výkonom kolektívnej správy práv v zmysle autorského zákona zo dňa 26.4.2017, listom žalobcu Ministerstvu kultúry SR zo dňa 12.6.2017, podnetom Zväzu hotelov a reštaurácií SR na prešetrenie správania sa spoločnosti LITA autorská spoločnosť zo dňa 17.6.2015, odpoveďou na podnet Protimonopolného úradu SR na podnet zo dňa 14.7.2015 a 25.7.2017, oznámením Zväzu hotelov a reštaurácií SR zo dňa 16.12.2016 vo veci podozrenia na možné zneužívanie dominantného postavenia podnikateľa jeho činnosťou v hospodárskej súťaži, opätovným návrhom žalobcu na uzavretie licenčnej zmluvy na rok 2016 zo dňa 19.2.2016, opätovným návrhom žalobcu na uzavretie rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy na rok 2016 zo dňa 19.2.2016, opätovnou výzvou žalobcu na uzavretie rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy na rok 2016 zo dňa 16.5.2016, poslednou výzvou na uzavretie licenčnej zmluvy ba rok 2016 a návrhom na uzatvorenie dohody o urovnaní za rok 2015 zo dňa 1.12.2016, výzvou na vydanie bezdôvodného obohatenia zo dňa 1.12.2017, príkaznou zmluvou zo dňa 31.1.2015 s prílohou a zistil nasledovný skutkový stav:

12. Žalobca je organizáciou kolektívnej správy práv podľa zákona č. 185/2015 Z.z. na základe oprávnenia Ministerstva kultúry SR č.k. MK-1587/2016-232/10421 zo dňa 18.8.2016 na výkon

kolektívnej správy majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia, okrem iného v odbore káblová retransmisia a v odbore verejného prenosu vyššie uvedených diel predvedením akýmikoľvek technickými prostriedkami.

13. Žalobca bol organizáciou kolektívnej správy práv aj podľa zákona č. 618/2003 Z.z. na základe oprávnenia Ministerstva kultúry SR č. 2/2004 č.k. MK-663/2010 -70/6165 zo dňa 11.5.2010 na výkon kolektívnej správy majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia.

14. Žalobca na svojej webovej stránke uverejňuje zoznamy nositeľov práv, ktorých zastupuje na základe uzatvorených zmlúv o zastupovaní. V roku 2016 žalobca zastupoval na základe zmlúv o zastupovaní 3.370 slovenských nositeľov práv. Žalobca i napriek tomu, že zoznam nositeľov práv v SR zastupovaných žalobcom je verejne prístupný, predložil zoznam nositeľov práv v SR zastupovaných žalobcom na zmluvnom základe na CD nosiči. Žalobca zároveň predložil na CD nosiči štatistiku vysielania základných slovenských televíznych staníc s uvedením predmetov ochrany za rok 2016.

15. Podľa sadzobníka žalobcu je licenčná odmena za použitie diel verejným prenosom prostredníctvom technických zariadení v ubytovacom zariadení hotel 1* za jedno zariadenie 18,- EUR ročne, 2* za jedno zariadenie 22,- EUR ročne, 3* za jedno zariadenie 26,- EUR ročne, 4* za jedno zariadenie 29,50 EUR ročne, 5 * za jedno zariadenie 34,- EUR ročne.

16. Žalovaný je prevádzkovateľom Hotela Boboty na adrese Terchová - Vrátna dolina. Podľa informácií z www stránky žalovaného o Hoteli Boboty, ide o hotel so zaradením 3* s celkovým počtom izieb 64, pričom všetky izby sú vybavené TV/SAT.

17. Z opätovného návrhu žalobcu na uzavretie rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy na rok 2016 zo dňa 19.2.2016 súd zistil, že žalobca dňa 19.2.2016 vyzval žalovaného na uzatvorenie licenčnej zmluvy na rok 2016.

18. Z opätovnej výzvy žalobcu na uzavretie rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy na rok 2016 zo dňa 16.5.2016 súd zistil, že žalobca dňa 16.5.2016 vyzval žalovaného na uzatvorenie licenčnej zmluvy na rok 2016 .

19. Z poslednej výzvy na uzavretie licenčnej zmluvy za rok 2016 a návrhu na uzatvorenie dohody o urovaní za rok 2015 zo dňa 1.12.2016, súd zistil, že žalobca dňa 1.12.2016 vyzval žalovaného na uzatvorenie licenčnej zmluvy na rok 2016 .

20. Výzvou k vydaniu bezdôvodného obohatenia zo dňa 1.12.2017 žalobca vyzval žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.664,- EUR v zmysle zákona č. 185/2015 Z.z. ktoré mu vzniklo tým, že v roku 2016 prevádzkoval ubytovacie zariadenie Hotel Boboty, v ktorom dochádzalo k ďalšiemu verejnému prenosu technickými zariadeniami prostredníctvom 64 zvukovoobrazových zariadení umiestnených v izbách ubytovacieho zariadenia a to v lehote 5 dní od obdržania tejto výzvy.

21. Z príkaznej zmluvy uzavretej medzi žalovaným a Zväzom hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky zo dňa 31.5.2015 s prílohou, uzavretou v zmysle § 724 a nasl. Občianskeho zákonníka, súd zistil, že žalovaný je členom Zväzu hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky a dňa 31.5.2015, ako príkazca uzatvoril so Zväzom hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky, ako príkazníkom, príkaznú zmluvu ktorou sa Zväz hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky zaviazal usporiadať v mene žalovaného s organizáciou kolektívnej správy vzájomné práva a povinnosti vyplývajúce z použitia diel požívajúcich autorskoprávnu ochranu v súvislosti s verejným prenosom. Zmluva bola uzatvorená na dobu neurčitú. Prílohou č. 1 k príkaznej zmluve bola špecifikácia počtu technických zariadení - TV v zariadení žalovaného podľa ktorej v ubytovacom zariadení žalovaného Boboty v ubytovacom zariadení 65 TV do 120 cm.

22. Z podnetu Zväzu hotelov a reštaurácii SR zo dňa 17.6.2015 na poručovanie spávanie spoločnosti LITA, autorská spoločnosť, súd zistil, že Zväz hotelov a reštaurácii SR dňa 17.6.2015 podal na Protimonopolný úrad SR podnet na poručovanie spávanie spoločnosti LITA, autorská spoločnosť, založenej na nepodnikateľské účely, pri vyberaní autorských odmien.

23. Z odpovede na podnet Protimonopolného úradu SR zo dňa 14.7.2015 súd zistil, že Protimonopolný úrad SR dňa 14.7.2015 sa podnetom Zväzu hotelov a reštaurácii SR zo dňa 17.6.2015 zaoberal, ale z dôvodu, že oblasť kolektívnej správy práv patrí do pôsobnosti Ministerstva kultúry SR, upozornil na skutočnosti obsiahnuté v jeho podnete ministra kultúry SR.

24. Z oznámenia oznamovateľa Zväzu hotelov a reštaurácii SR zo dňa 16.12.2016 vo veci podozrenia na možné zneužívanie dominantného postavenia podnikateľa jeho činnosťou v hospodárskej súťaži súd zistil, že Zväz hotelov a reštaurácii SR dňa 16.12.2016 podal na Protimonopolný úrad SR podnet v zmysle § 25 ods. 2 zákona č. 136/2001 Z.z. vo veci podozrenia na možné zneužívanie dominantného postavenia žalobcu jeho činnosťou v hospodárskej súťaži.

25. Podľa § 162 ods. 1 CSP súd konanie preruší, ak

a) rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť,

b) pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov; v tom prípade podá Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len "ústavný súd") návrh na začatie konania,

c) podal návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie podľa medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná; uznesenie o návrhu na začatie prejudiciálneho konania súd bezodkladne doručí ministerstvu spravodlivosti.

Podľa § 162 ods. 3 CSP o zamietnutí návrhu na prerušenie konania súd rozhodne spolu s rozhodnutím vo veci samej.

Podľa § 164 CSP, ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet.

Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 185/2015 Z.z. autor má právo použiť svoje dielo a právo udeliť súhlas na použitie svojho diela.

Podľa § 19 ods. 2 zákona č. 185/2015 Z.z. dielo je možné použiť iba so súhlasom autora, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 19 ods. 3 zákona č. 185/2015 Z.z. za použitie diela má autor právo na odmenu, ak tento zákon v štvrtej hlave neustanovuje inak; tým nie je dotknuté ustanovenie §65 ods. 1 druhej vety.

Podľa § 19 ods. 4 písmeno f) zákona č. 185/2015 Z.z. použitím diela je najmä uvedenie diela na verejnosti

1. verejným vystavením originálu diela alebo rozmnoženiny diela,

2. verejným vykonaním diela,

3. verejným prenosom diela.

Podľa § 58 ods. 1 písmeno i) zákona č. 185/2015 Z.z. autor, do ktorého práva sa neoprávnene zasiahlo alebo ktorého právu hrozí neoprávnený zásah, sa môže domáhať najmä vydania bezdôvodného obohatenia.

Podľa § 63 ods. 2 písmeno d) zákona č. 185/2015 Z.z. nárokov podľa § 58 ods. 1 písm. b) až i) a ods. 2 sa môže domáhať vo svojom mene a na účet autora aj organizácia kolektívnej správy.

Podľa § 79 ods. 1 zákona č. 185/2015 Z.z. organizácia kolektívnej správy, ktorá zastupuje najviac nositeľov práv podľa § 164 ods. 1 na území Slovenskej republiky a je takto uvedená v evidencii organizácií kolektívnej správy podľa § 152 ods. 4, môže uzavrieť s nadobúdateľom rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, ktorou udeľuje súhlas na použitie všetkých diel nositeľov práv

a) zastupovaných podľa § 164, ku ktorým vykonáva správu majetkových práv a

b) ktorí nie sú touto organizáciou kolektívnej správy zastupovaní podľa § 164 a nevylúčili kolektívnu správu práv k týmto dielam podľa odseku 2.

Podľa § 79 ods. 2 zákona č. 185/2015 Z.z. nositeľ práv podľa odseku 1 písm. b) je oprávnený vylúčiť kolektívnu správu svojich majetkových práv ku všetkým alebo k niektorému zo svojich diel prostredníctvom rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy písomným oznámením organizácii kolektívnej správy podľa odseku 1, ktorá o tom bez zbytočného odkladu informuje nadobúdateľa licencie.

Podľa § 79 ods. 3 autorského zákona č. 185/2015 Z.z. nositeľovi práv podľa odseku 1 písm. b) patria rovnaké práva a povinnosti vyplývajúce z rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy ako nositeľom práv, ktorí sú organizáciou kolektívnej správy zastupovaní podľa § 164, vrátane primeraného uplatnenia práv a povinností vo vzťahu k organizácii kolektívnej správy, pokiaľ ide o výber, prerozdelenie a vyplatenie odmien a iných peňažných plnení.

Podľa § 143 ods. 1 zákona č. 185/2015 Z.z. kolektívnou správou práv je správa výkonu majetkových práv nositeľa práv podľa tohto zákona prostredníctvom organizácie kolektívnej správy.

Podľa § 152 ods. 4 zákona č. 185/2015 Z.z. ministerstvo na svojom webovom sídle vedie evidenciu organizácií kolektívnej správy, ktorým udelilo oprávnenie, vrátane digitálnej rozmnoženiny oprávnenia. Evidencia obsahuje

- a) názov organizácie kolektívnej správy,
- b) sídlo organizácie kolektívnej správy,
- c) označenie štatutárneho orgánu a meno a priezvisko osoby, ktorá je štatutárnym orgánom, alebo osôb, ktoré sú jeho členmi, označenie orgánu riadenia a meno a priezvisko osoby, ktorá je orgánom riadenia, alebo osôb, ktoré sú jeho členmi, ak je odlišný od štatutárneho orgánu,
- d) vymedzenie odboru kolektívnej správy práv a
- e) informáciu o tom, či organizácia kolektívnej správy uzatvára rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu podľa § 79 v danom kalendárnom roku.

Podľa § 164 ods. 1 zákona č. 185/2015 Z.z. organizácia kolektívnej správy je povinná zastupovať za rovnakých podmienok a bez ohľadu na členstvo v organizácii kolektívnej správy každého nositeľa práv pri výkone jeho majetkových práv v písomne dohodnutom rozsahu predmetov ochrany a v odbore kolektívnej správy práv v súlade s vydaným oprávnením, ak o to nositeľ práv požiada. Organizácia kolektívnej správy môže odmietnuť zastupovanie nositeľa práv len na základe preukázaných objektívnych dôvodov, najmä ak by zastupovanie nositeľa práv bolo v rozpore s vydaným oprávnením alebo majetkové práva k predmetu zastúpenia nevznikli. Pred uzavretím dohody podľa prvej vety je organizácia kolektívnej správy povinná poskytnúť nositeľovi práv informácie o podmienkach zastupovania pri výkone kolektívnej správy práv. Organizácia kolektívnej správy je povinná začať výkon činností súvisiacich so zastupovaním od uzavretia dohody podľa prvej vety, ak nie je dohodnuté inak.

Podľa § 164 ods. 5 zákona č. 185/2015 Z.z. nositeľ práv zastupovaný organizáciou kolektívnej správy podľa odseku 1 je oprávnený vylúčiť písomne kolektívnu správu svojich majetkových práv ku všetkým alebo k niektorému zo svojich predmetov ochrany a v odbore kolektívnej správy práv v súlade s vydaným oprávnením organizácie kolektívnej správy, pokiaľ nejde o výkon správy práv podľa § 146. Nositeľ práv je povinný písomne informovať organizáciu kolektívnej správy o vylúčení kolektívnej správy svojich majetkových práv podľa prvej vety pred uzavretím zmluvy, ktorou udelí súhlas na použitie jeho predmetu ochrany; inak platí, že k vylúčeniu kolektívnej správy práv nedošlo a nositeľ práv je stále zastupovaný organizáciou kolektívnej správy v pôvodne dohodnutom rozsahu.

Podľa § 442a ods. 2 Občianskeho zákonníka, pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva, ktoré môže byť predmetom licenčnej zmluvy, výška náhrady škody, ak ju nemožno určiť inak, určí sa najmenej vo výške odmeny, ktorá by za získanie takej licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do tohto práva; to sa primerane vzťahuje aj na práva duševného vlastníctva, ktoré môžu byť predmetom prevodu.

Podľa § 458a Občianskeho zákonníka, ak pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva nemožno určiť bezdôvodné obohatenie sa inak, na určenie peňažnej náhrady sa použije primerane ustanovenie § 442a ods. 2.

Podľa § 563 Občianskeho zákonníka, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom, alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

26. V predmetnom konaní sa žalobca domáhal od žalovaného vydania bezdôvodného obohatenia vzniknutého z dôvodu neoprávneného zásahu do autorských práv podľa §58 ods. 1 písm. i) autorského zákona č. 185/2015 Z.z. za obdobie od 1.1.2016 do 31.12.2016 vo výške 1.664, - EUR.

27. Rozhodujúc o nároku žalobcu súd v prvom rade posudzoval návrh žalovaného na prerušenie konania do rozhodnutia Protimonopolného úradu SR vo veci posúdenia či konanie žalobcu je alebo nie je zakázaným zneužitím dominantného postavenia na trhu. Podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť, pričom podľa §162 ods. 3 CSP o zamietnutí návrhu na prerušenie konania súd rozhodne spolu s rozhodnutím vo veci samej. Súd návrh žalovaného na prerušenie konanie zamietol spolu s rozhodnutím vo veci samej, pretože nebolo preukázané, že na základe podnetu Zväzu hotelov a reštaurácií prebieha na Protimonopolnom úrade SR konanie o otázke, ktorú súd nie je oprávnený riešiť v tomto konaní a ktorá môže mať význam pre rozhodnutie v predmetnom konaní a tiež z dôvodu, že ani výsledok takéhoto konania pred Protimonopolným úradom SR o otázke, či konanie žalobcu je alebo nie je zakázaným zneužitím dominantného postavenia na trhu, by nemalo žiaden vplyv na posúdenie nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia a jeho výšky.

28. Autorské právo predstavuje absolútne právo, ktoré sa zameriava na ochranu výsledkov tvorivej duševnej činnosti aut diela. Autorské právo vzniká okamihom, kedy je dielo vyjadrené v podobe vnímateľnej zmyslami. Týmto okamihom sa na autora viažu oprávnenia, ktoré mu umožňujú slobodne sa rozhodnúť o spôsobe použitia diela. Autorské právo v sebe zahŕňa nielen právo autora na použitie jeho diela, ale aj právo udeľovať súhlas na jeho použitie inej osobe a právo určiť si odmenu za udelenie tejto možnosti. Pre špecifickosť tvorivej duševnej činnosti autorov musel zákonodarca prijať takú právnu úpravu, ktorá by umožnila podporu, ochranu a ďalší rozvoj tejto tvorivej činnosti a to prostredníctvom kolektívnej správy práv autorov diel. S prihliadnutím na rozvoj techniky šírenia informácií nemajú samotní autori reálnu možnosť zistiť, skontrolovať, alebo si overiť rozsah použitia ich diel inými používateľmi a získať od nich zodpovedajúcu odmenu, ktorú môžu použiť na svoju ďalšiu tvorbu. Aby sa zabránilo svojvôli používateľov a zjednodušil systém ochrany práv autorov, bol zavedený inštitút kolektívnej správy práv, ktorý zabezpečuje majetkové vyrovnanie práv autorov s používateľmi ich diel, pričom organizácia kolektívnej správy je povinná konať s odbornou starostlivosťou, v rozsahu udeleného oprávnenia a vykonávať správu a ochranu práv autorov ako svoju hlavnú činnosť. Organizácia kolektívnej správy práv eviduje zoznamy autorov ako aj predmetov ochrany a uzatvára s používateľmi diel tzv. hromadné licenčné zmluvy, ktorými za odmenu udeľuje súhlas na použitie diel. Používatelia tým získajú istotu legálneho používania predmetov ochrany a autori získajú finančné prostriedky, ktoré im umožnia ďalší rozvoj ich tvorivej duševnej činnosti.

29. V predmetnom konaní bolo nesporné, že žalobca je organizáciou kolektívnej správy práv podľa zákona č. 185/2015 Z.z. na základe oprávnenia Ministerstva kultúry SR č. č.k. MK-1587/2016-232/10421 zo dňa 18.8.2016 na výkon kolektívnej správy majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia, okrem iného v odbore káblová retransmisia a v odbore verejného prenosu vyššie uvedených diel predvedením akýmkoľvek technickými prostriedkami, ktorá vykonáva kolektívnu ochranu a kolektívne uplatňovanie práv zastúpených nositeľov ochrany. Rovnako bolo v konaní nesporné, že žalovaný bol v roku 2016 prevádzkovateľom Hotela Boboty, na adrese Tercová - Vrátna dolina, ktorý je zaradený ako ubytovacie zaradenie v kategórii 3* a má celkom 64 izieb, všetky vybavené satelitnou televíziou. Nesporné bolo v konaní aj to, že žalovaný v roku 2016 nemal so žalobcom uzatvorenú hromadnú licenčnú zmluvu, ktorá by ho oprávňovala na použitie predmetov ochrany, na použitie diel, vo vzťahu ku ktorým žalobca spravuje autorské práva.

30. Spornou v predmetnom konaní bola aktívna vecná legitímácia žalobcu, existencie verejného prenosu, neoprávnené použitie predmetov ochrany zo strany žalovaného a výška obvyklej licenčnej odmeny.

31. Súd všetky námietky žalovaného týkajúce sa nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, existencie verejného prenosu, neoprávneného použitia predmetov ochrany zo strany žalovaného a výšky obvyklej licenčnej odmeny, vyhodnotil ako nedôvodné.

32. Súd na základe vykonaného dokazovania, oprávnením Ministerstva kultúry SR č.k. MK-1587/2016-232/10421 zo dňa 18.8.2016, mal za preukázané, že žalobca je organizáciou kolektívnej správy práv podľa zákona č. 185/2015 Z.z. na výkon kolektívnej správy majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia, okrem iného v odbore káblová retransmisia a v odbore verejného prenosu vyššie uvedených diel predvedením akýmikoľvek technickými prostriedkami. Inštitút kolektívnej správy práv slúži na zjednodušenie ochrany práv autorov, na zabezpečenie majetkového vyrovnania práv autorov s používateľmi ich diel. Organizácia kolektívnej správy práv potom s odbornou starostlivosťou vykonáva správu a ochranu práv autorov, eviduje zoznamy autorov, predmetov ochrany a uzatvára s používateľmi diel hromadné licenčné zmluvy, na základe ktorých majú používatelia právo na použitie diel. Žalobca na svojej webovej stránke uverejňuje zoznamy nositeľov práv, ktorých zastupuje na základe uzatvorených zmlúv o zastupovaní. V roku 2016 žalobca na zmluvnom základe zastupoval 3.370 slovenských nositeľov práv, čo mal súd za preukázané žalobcom predloženým zoznamom nositeľov práv v SR. Žalobca, ako organizácia kolektívnej správy, je aktívne legitímovaný na uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia - jeho oprávnenie domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia podľa § 58 ods. 1 písmeno i) zákona 185/2015 Z.z. vo svojom mene a na účet autora vyplýva z § 63 ods. 2 písmeno d) zákona č. 185/2015 Z.z. Žalobca v konaní, podľa názoru súdu, preukázal, že je oprávnený a zároveň aj povinný domáhať sa nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Z právnej úpravy autorského zákona vyplýva, že organizácia kolektívnej správy majetkových práv za nositeľov práv, ktorých zastupuje na zmluvnom základe, je povinná podľa § 164 zákona č. 185/2015 Z.z. zastupovať každého nositeľa práv pri výkone jeho majetkových práv v písomne dohodnutom rozsahu predmetov ochrany, pričom nositeľ práv je oprávnený písomne vylúčiť kolektívnu správu svojich majetkových práv k niektorým alebo všetkým predmetom ochrany. Pokiaľ tak neurobí má sa za to, že k vylúčeniu kolektívnej správy práv nedošlo a nositeľ práv je zastupovaný organizáciou kolektívnej správy. Organizácia kolektívnej správy v rámci výkonu kolektívnej správy je oprávnená a aj povinná pri porušení majetkových práv nositeľa práv domáhať sa nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Rovnaký režim ochrany práv sa vzťahuje aj na tých nositeľov práv, ktorých organizácia kolektívnej správy nezastupuje na zmluvnom základe, pokiaľ sa jedná o spôsob použitia predmetov ochrany, na ktoré sa udeľuje licencia prostredníctvom rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy. Súd sa s tvrdením žalovaného, že žalobca nepreukázal aktívnu vecnú legitímáciu v konaní, nakoľko nepreukázal konkrétnymi zmluvami o zastupovaní či vôbec a ak áno, v akom rozsahu a pre ktoré predmety ochrany vykonáva kolektívnu správu majetkových práv jednotlivých nositeľov práv, nestotožnil. Je nemysliteľné, aby žalobca predložil tisíce zmlúv, tisíce zoznamov nositeľov práv a tisíce predmetov ochrany použitých na vybraných slovenských televíznych staniciach v roku 2016 s priradením jednotlivých nositeľov práv. Vykonanie takéhoto dokazovania je podľa názoru súdu nereálne až nemožné a bolo by v rozpore s hospodárnosťou konania. Navyiac, ak by sa súd stotožnil s námietkou žalovaného ohľadne nepreukázania aktívnej legitímácie žalobcu, bolo by to popretie samotného zmyslu a účelu právnej úpravy ochrany majetkových práv prostredníctvom organizácie kolektívnej správy. Žalobca tým, že založil do spisu prehľad takých druhov predmetov ochrany, ku ktorým vykonáva správu v zmysle oprávnenia ministerstva kultúry SR a správu o ich použití v roku 2016, spolu so štatistikou v zmysle ktorej vyplatil za požitie predmetov ochrany verejným prenosom technickými zariadeniami nositeľom práv licenčné odmeny vybraté podľa rozšírených hromadných licenčných zmlúv za 147.536 použitých diel, preukázal podľa názoru súdu v konaní svoju aktívnu vecnú legitímáciu v zmysle ustálenej judikatúry.

33. Pokiaľ sa týka spornej otázky existencie verejného prenosu a neoprávneného použitia predmetov ochrany zo strany žalovaného, súd na základe vykonaného dokazovania mal za to, že žalovaný bol v roku 2016 prevádzkovateľom Hotela Boboty na adrese Terchová - Vrátna dolina, ktorý a má celkom 64 izieb, všetky vybavené satelitnou televíziou. Podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 12.3.2012 vo veci Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku sp. zn. C-162/10 ak prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos, aj podľa uznesenia Súdneho dvora EÚ C-136/09 z 18.3.2010 vo veci Organismos Sillogikis Diacheirisis Theatrikon kai Optikoakoustokon Ergon c/a Divani Akropolis Anonimi Xenocheaki kai Touristikí Etairai

ak prevádzkovateľ hotela umiestní do izieb svojho zariadenia televízory a napojí ich na centrálnu anténu, uskutočňuje na základe tejto samotnej skutočnosti verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, aj podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 7.12.2006 vo veci Sociedad General de Autores y Editores De Espana (SGAE) c/ a Rafael Hoteles SA sp. zn. C-306/05, poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia, predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu, verejný prenos. To znamená, že žalovaný verejným deklarováním na svojej internetovej stránke o vybavenosti všetkých 264 izieb TV/SAT podľa názoru súdu uznal, že uskutočňuje verejný prenos predmetu ochrany v zmysle autorského práva a keďže nemal k tomuto verejnému prenosu súhlas, resp. nemal so žalobcom uzatvorenú hromadnú licenčnú zmluvu, ktorá by ho oprávňovala na použitie predmetov ochrany, na použitie diel, vo vzťahu ku ktorým žalobca spravuje autorské práva, išlo o neoprávnený zásah vo vzťahu k subjektom, ktoré žalobca zastupuje, čím mu vzniklo bezdôvodné obohatenie. Súd sa nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že žalobca nepreukázal, že i v prípade, že izby v ubytovacom zariadení žalovaného boli vybavené TV prijímačmi, tak je nutné preukázať, že skutočne aj bol vykonávaný verejný prenos práve tých predmetov ochrany zaradených do programovej štruktúry, ku ktorým na základe dohody a v rozsahu dohodnutom s nositeľmi práv vykonáva správu žalobca a že čo i len jeden TV prijímač prijímal televízny signál. Súd mal za to, že žalovaný poskytol klientom funkčné televízne prijímače spôsobilé slúžiť na obvyklý účel. Žalovaným uvedenú námietku preto posúdil ako obranu účelovú s poukazom na citovanú judikatúru. Za nedôvodnú súd vyhodnotil aj námietku žalovaného o nepreukázaní obsadenosti hotela v danom období, t.j. o nepreukázaní bezdôvodného obohatenia za uskutočňovanie verejného prenosu vo všetkých 64 izbách. Je zrejmé, že žalovaný vzhľadom už na vyššie uvedené mal povinnosť uzatvoriť so žalobcom zmluvu na používanie predmetov ochrany verejným prenosom technickými zariadeniami na rok 2016, ale túto povinnosť si nesplnil a teda má povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške zvyčajnej odmeny za akú by boli poskytnuté licencie iným používateľom na daný spôsob a rozsah používania predmetov ochrany, teda vo výške licenčnej odmeny stanovenej paušálnou sumou za daný počet TV prijímačov.

34. Pokiaľ sa týka spornej otázky výšky obvyklej licenčnej odmeny súd uvádza, že predmetom konania bolo vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu neoprávneného zásahu do autorských práv podľa §58 ods. 1 písm. i) autorského zákona č. 185/2015 Z.z. Podľa § 442a ods. 2 a § 458a Občianskeho zákonníka sa výška bezdôvodného obohatenia za porušenie alebo ohrozenie práva duševného vlastníctva, ktoré môže byť predmetom licenčnej zmluvy určí najmenej vo výške odmeny, ktorá by za získanie takej licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. Keďže žalobca v konaní preukázal, že v roku 2016 uzatvoril 300 rozšírených hromadných licenčných zmlúv, v ktorých bola licenčná odmena dohodnutá podľa sadzobníka žalobcu za použitie literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických a audiovizuálnych, mal súd za to, že odmena podľa sadzobníka žalobcu je odmenou zvyčajnou. Preto keď v konaní nebolo sporné, že žalovaný je prevádzkovateľom Hotela Boboty na adrese Terchová - Vrátna dolina, ktorý je ubytovacím zariadením so zaradením 3* s celkovým počtom izieb 64, predstavuje ročná odmena 1.664,- EUR (64 izieb x 26,- EUR). Obranu žalovaného o neprimerane vysokej licenčnej odmeny určenej sadzobníkom žalobcu súd vyhodnotil za nedôvodnú, pretože predmetom konania bolo vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že žalovaný, ako používateľ predmetov ochrany, nemal udelený súhlas na používanie diel, nemal so žalobcom, ako organizáciou kolektívnej správy uzatvorenú hromadnú licenčnú zmluvu a teda bez súhlasu žalobcu používal predmety ochrany verejným prenosom technickými zariadeniami čím porušoval výhradné autorské práva.

35. Na základe uvedeného mal súd za to, že žalobca v konaní preukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu, preukázal, že žalovaný používal predmety ochrany formou verejného prenosu a tiež preukázal, že porušoval výhradné autorské práva, keď bez súhlasu žalobcu používal predmety ochrany verejným prenosom technickými zariadeniami a teda, že žalobcovi vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Súd preto žalobe vyhovel v celom rozsahu. Súd podanej žalobe vyhovel aj poukazom na doterajšiu súdnu prax v rámci zachovania právnej istoty a legitímneho očakávania rozhodnutia rovnakým spôsobom o totožnej otázke, o ktorej už súdy viackrát rozhodli rovnakým spôsobom, napríklad rozsudkami KS v Banskej Bystrici sp.zn. 12Co/339/2001 zo dňa 15.8.2018, sp.zn.16Co/56/2018 zo dňa 27.6.2018, sp.zn. 16 Co 168/2007 zo dňa 28.11.2018, sp.zn. 41Cob/131/2007 zo dňa 31.1.2018, rozsudkami KS v Bratislave sp.zn. 4Cob/231/20017 zo dňa 18.10.2018, sp.zn. 6Co/232/2017 zo dňa

29.3.2018, rozsudkami KS v Prešove sp.zn. 1Cob/58/2017 zo dňa 12.4.2018, sp.zn. 25Co/80/2017 zo dňa 25.9.2018, rozsudkami KS v Trenčíne sp.zn. 4Co/103/2017 zo dňa 27.3.2018, sp. zn. 19Co/84/2018 zo dňa 12.7.2018.

36. Keďže sa žalovaný sa so zaplatením uvedenej sumy dostal do omeškania, súd ho podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v spojení s § 563 ods. 2 Občianskeho zákonníka zaviazal aj na zaplatenie úroku z omeškania, vo výške určenej v zmysle § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., t.j. vo výške 5% ročne, od 15.12.2017, čo je deň nasledujúci po uplynutí lehoty na plnenie, určenej žalobcom vo výzve k vydaniu bezdôvodného obohatenia zo dňa 1.12.2017, keď žalovaný jej doručenie v konaní nepoprel, preto v zmysle § 151 ods. 1 CSP išlo o nesporné skutkové tvrdenie.

37. Súd v konaní nevykonal žalovaným navrhnuté F. M. Y. W. C. V., C. Q., C. F., všetkých zmlúv o vytvorení diela a všetkých licenčných zmlúv, na základe ktorých boli oprávnení vysielať filmy G., S. Y. Ž., Jednotka príliš rýchleho nasadenia, G. C. T. a ďalšie na základe, ktorých boli oprávnení použiť vo vysielaní dabing k uvedeným filmom, vyžiadanim od prevádzkovateľa Televízie Joj všetkých koprodukčných zmlúv, zmluvou o vytvorení diela, všetkých licenčných zmlúv na základe, ktorých bola oprávnená vysielať v roku 2016 seriál "Naši" a seriál "Aféry" z dôvodu hospodárnosti konania, keď bol súd toho názoru, že takto navrhnuté dokazovanie je nadbytočné, neúčelné a nesúvisí s preukázaním relevantných skutočností podstatných pre posúdenie opodstatnenosti žalobcom uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia.

38. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu vo veci a úspešnému žalobcovi súd priznal náhradu trov konania rozsahu 100%.

39. O výške náhrady trov konania súd rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne, dvojmo, na Okresnom súde Bratislava I.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach (§ 127 ods.1 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len odvolacími dôvodmi uvedenými v § 365 ods. 1 a 2 CSP.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie.